

Zpravodaj



Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

3/2022

Víkend pro české děti z Ukrajiny

Reportáž ze zájezdu

Poslední březnový víkend jsme spolu s dětmi z Ukrajiny prožili v krásném prostředí Litoměřic. Byl plný očekávání, ale také nervozity, protože mezi námi a dětmi českých potomků byla jedna bariéra - ta jazyková. Nakonec to byl jeden z důvodů, proč jsme víkend organizovaly. Chtěly jsme děti z okupované země seznámit s jazykem jejich předků a usnadnit jim start v nové zemi. Většina dětí přijela prvním autobusem ze Žitomirské oblasti a ubytovala se v hotelu Legie, a pak tu byly i další děti z pozdějších transportů, které bydlely v Ústí nad Labem. Doprovázely je tři dámy, které mluví dobře česky, a ty nám usnadňovaly dorozumění...

Program byl nabitý. Sobotní dopoledne jsme navštívili zámek Ploskovice, který byl otevřen jen pro naši různorodou výpravu. Prohlídka byla delší než obvykle, vždyť se muselo překládat! Co děti nejvíc zaujalo? Asi všechno, usuzovaly jsme z toho, že ty, co měly mobily, téměř nepřetržitě fotily. Po obědě v restauraci a krátkém odpočinku jsme s dětmi vyrazily na další zajímavé místo - dominantu Litoměřic - kopec Radobýl, z jehož vrcholu je nádherný pohled na celé České středohoří.

Ukázaly jsme dětem horu Říp a seznámily je se slavnou českou pověstí. Po návratu jsme jim představily další naši tradici, a to opékání buřtů. Chutnaly a úspěch měly i palačinky, které byly po buřtech hned rozebrány. Večerní program se nesl v duchu výtvarného tvoření a zpěvu. Myslím, že všechny děti už umí zazpívat alespoň jednu českou písničku jako je Skákal pes, Prší, prší nebo Ovčáci čtveráci.

Nedělní ráno jsme strávili prohlídkou historického centra Litoměřic, nevynechaly jsme žádný otevřený kostel, a to ani ten pravoslavný. Průvodce nám dělal Mirek Kučera, předseda SČVP, který celou akci zajistil a zorganizoval. Navzdory našim obavám počáteční ostych a napětí hned opadlo a nedělní loučení bylo víc než srdečné. Všichni jsme na sebe na vlakovém nádraží v Litoměřicích volali svorně "ahooo!" a nezbývá než poděkovat těm, kteří přispěli na transparentní účet ve prospěch našich potomků z Ukrajiny. Díky nim se tento víkend mohl uskutečnit.

Text a foto:

Vladka Skývová a Eva Henemanová



KONFERENCE

75. výročí návratu volyňských Čechů do vlasti

KDY: středa 8. 6. 2022

KDE: Dům armády

Praha Dejvice,

Konferenční sál

9 hodin - prezence

10 hodin - zahájení

15 hodin - zakončení

Přijměte srdečné
pozvání na odbornou
akci pořádanou SČVP.

Z regionů ...

Region Domažlice srdečně zve na tradiční setkání Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel regionu, které se koná v sobotu 11. 6. 2022 v 11.00 hod. v Horšovském Týně v restauraci Pod Radnicí. Jako pohoštění je objednan oběd, který si zaplatí každý sám. Ke kávě něco upečeme. Budou také připraveny příspěvkové známky za 250 Kč. Těšíme se na popovídání s Vámi u společného stolu. Potvrďte, prosím, účast na telefonu 723 761 348.

Autobus na konferenci k 75. výročí návratu volyňských Čechů do vlasti vypravuje Žatecký a Podbořanský region. Autobus ve středu 8. 6. odjíždí v 7 hodin z Podbořan od restaurace „U Růže“, ze Žatce vzhledem k objíždce z Tolstého ulice vedle bývalého statku v 7:25, od Zvonu v 7:30, od Moskvy v 7:35, v případě zájmu z Postoloprta v 7:45, z Loun od Luny v 8:00, od Billy na autobusové zastávce v 8:05. Zájemci se přihlásí vždy v pondělí od 10 do 12 hodin na telefonu 415 710 734 nebo u Edity Langpaulové tel. 774 594 330. Příspěvek na dopravu ve výši 50 Kč na osobu bude vybírán v autobusu.



Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, z.s., region Žatec
pod záštitou starostky města Žatce Mgr. Zdeňky Hamousové

CV SČVP, MěÚ Žatec,
KVV Ústí nad Labem, Vojenská posádka Žatec, ČSBS OV Žatec

**Vás zve na pietní akt
u památníku obětím Českého Malína
k 79. výročí vypálení obce**

**KDE: v Žatci u hřbitova
KDY: v neděli 10. července 2022 od 10 hodin**

**a
na vzpomínkový akt při příležitosti 75. výročí návratu
volyňských Čechů do vlasti**

Program:

- 11:30 Vzpomínkový akt na Kruhovém náměstí v Žatci
u busty prezidenta Dr. Edvarda Beneše
- 12:30 Uctění památky Libuše Mrázkové
u pamětní desky v Žatci Podměstí
- 13:30 Oběd v restauraci
- 14:30 Diskuse
- 15:00 Volná zábava

Vzhledem k zajištění občerstvení účast na akci nahlaste do konce června na adresu SČVP Žatec, Lva Tolstého 969, 438 01 Žatec, telefon 415 710 734 v pondělí od 10 do 12 hodin nebo e-mailem :

scvp.zatec@seznam.cz. Na oběd bude vybírán příspěvek 100 Kč.

Autobus převezme zájemce od hřbitova na Kruhové náměstí, dále do

Podměstí a k restauraci. Název restaurace bude upřesněn po vzpomínkovém aktu. Upozornění: Vzhledem k opravám Pražské ulice je přístup od Loun pouze ke hřbitovu. Po pietním aktu se musí účastníci vrátit a po objíždce se dostanou do středu města.

Srdečně zveme členy a jejich přátele všech regionů.

Za region Olga Nepivodová

Jak můžu pomoci?

Pro pomoc krajanům byl založen transparentní účet, kam můžete posílat své finanční dary.

**Číslo účtu je:
294306194/0300.**

Do zprávy prosíme uvést DAR UA.

Prostředky budou věnovány na okamžitou pomoc (potravin, léky apod.), na výuku češtiny, volnočasové aktivity dětí a adaptační a ozdravné pobyty pro děti.

K 77. výročí osvobození Československa

Reportáž z konference

Je 21. dubna, lehce po deváté hodině ranní, a do konferenčního sálu v Domě armády už přichází první návštěvníci. Úvodní přátelské pozdravy, potřesení rukou a hledání místa k sezení ...

O hodinu později je už sál zaplněn, dobrá místa rozebrána a čeká se na oficiální zahájení konference. Tu organizuje Společnost Ludvíka Svobody, Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Československá obec legionářská, Český svaz bojovníků za svobodu, Vojenský historický ústav Praha a Bratislava a Klub potomků.

Úvodní slovo měl Ludvík Engel, předseda Společnosti Ludvíka Svobody a člen Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel. Jako vždy na začátku byl slavnostní vojenský nástup a zazněla slovenská a česká hymna. Minutou ticha přítomní uctili památku těch, kteří se na osvobození Československa aktivně podíleli.

Pozdraveny byly také dvě válečné veteránky Věra Biněvská a Naďa Brůhová. Moderování se ujal Mgr. Miroslav Klusák, který připomněl, že se završuje tematický cyklus, jemuž bylo věnováno několik předchozích konferencí. Právě armádní sbor na východní frontě a osvobození Československa bylo zastřešující téma i této konference. Konferencemi se prolínalo další podtéma a to ženy ve válce. Neboť, jak uvedl Miroslav Klusák, "to jsou příběhy spojující lidskost, statečnost a vlastenectví".

Jako první přednášel Roman Štěr a jeho příspěvek se týkal právě žen na frontě. Kdo byla první žena, která narukovala, jaké úkoly byly ženám dávány, zda se ženy dostávaly do zajetí, zda byly povyšovány do hodností a jaká ocenění dostávaly za svoje zásluhy - to všechno a mnohem více bylo v příspěvku řečeno.

Druhý příspěvek se týkal osvobození Slovenska, konkrétně středního Slovenska. Ing. Milan Kopecký popisoval dramatický postup vojáků k Liptovskému Mikuláši a dvouměsíční trýznivé snahy prorazit obrannou linii. Ústup Němců začal až začátkem dubna ...



Vojáci pak pokračovali do Rožumberoka, Malou Fatru, Žilinu. Osvobození dodnes připomíná pomník na Polomu.

Mgr. Lubomír Hlavienka prezentoval téma Ostravsko-opavské operace, kde působil 4. ukrajinský front, v kterém byl i 1. československý armádní sbor. Jeho příspěvek se nevěnoval osvobození velkých center, ale zaměřil se na boje u Bohatic a Kravařů.

PaedDr. Jindřich Marek hovořil o osvobození středočeského kraje a Prahy. "Svoboda se dá přidusit na dlouhou dobu, ale nikdy ne natrvalo" - tento citát generála Ludvíka Svobody zazněl v příspěvku, který shrnoval průběh osvobození našeho centra.

Mladý student historie Jiří Klůč měl téma osvobození západočeského a karlovarského kraje po demarkační linii, který zůžil na jemu blízká centra Cheb a Sokolov. V rámci prezentace pustil i záběry ze zajateckého tábora v Sokolově tehdy začínajícího, dnes (bohužel již zesnulého) slavného režiséra Samuela Fullera. Ten, coby americký voják, svojí kamerou zachytil zubožené zajatce a mimo jiné i to, jak Němci museli nepřežít obléci a znovu je důstojně pohřbít.

PhDr. Jiří Petráš se věnoval osvobození jihočeského kraje a Českých Budějovic. V rámci prezentace citoval deníkové zápisy mladé dívky, která konec války osobitě reflektovala a dnes je její záznam cenným příspěvkem k dokreslení tehdejších událostí.

Mgr. Václav Houfek se věnoval osvobození severočeského kraje a Ústí nad Labem. V ústeckém kraji neprobíhaly boje, vojáci "jen" procházeli a členkou osvobozujících byla například i slavná herečka Marlene Dietrich, která má na tento region soukromé vazby. Tato celoživotní statečná odpůrkyně Hitlera doprovázela americké vojáky a ani jí nečinil problém pózovat ve šťastných chvílích při osvobození.

PhDr. Jiří Fidler, PhD. mluvil o odchodu Rudé armády z českých zemí v létě a na podzim 1945. Ti, co navštěvují konference v Domě armády pravidelně, vědí, že vymezený čas bývá vždy krátký na obsáhlou diskuzi i pozdravení všech známých a přátel, které zde člověk potkává.

Myslím, že za všechny účastníky můžu poděkovat organizátorům a vzájemně popřát ještě mnoho podobných obohacujících setkání.

Text: Edita Langpaulová, foto: Ing. Jaroslav Adamík



POZVÁNKA

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, z. s.
Sídlo spolku: Hotel Legie, Sokolovská 486/33, 120 00 Praha 2

Vás zve na konferenci u příležitosti



**75. VÝROČÍ NÁVRATU VOLYŇSKÝCH
ČECHŮ DO VLASTI**

**která se bude konat
ve středu 8. června 2022**

**v Konferenčním sále Domu armády (Praha 6, Vítězné
náměstí 4/684 – vchod z Buzulucké ulice/**

Program: 9 hod - prezence, 10 hod - zahájení, 10:15 hod - přivítání čestných hostů a jejich projevy, 10:45 hod - příspěvky, 12:30 hod - občerstvení, 13:30 - příspěvky a diskuze, 15 hod - zakončení

Na konferenci vystoupí: Mgr. Dagmar Martinková Ph.D., Doc. Boris Iljuk CSc., PaedDr. Jaroslav Moravec, Miroslav Hofman, Ing. Miloslav Košťál, Ing. Olga Nepivodová, PhDr. Michal Pehr, Ph.D, Mgr. Ondřej Štěpánek a další

Miroslav Kučera, v. r., předseda

"Aby se historie nevykládala tendenčně"

Rozhovor se Stanislavem Sabolem



Stanislav Sabol je už třetím rokem předsedou regionu SČVP Vyškov. Kromě toho stojí za projektem Volyňské kořeny, který se věnuje takzvané orální historii. Zachycuje autentické zážitky našich pamětníků - rodáků z Volyně - a jejich potomků. V současné době je na internetu dostupná zhruba padesátka jeho videí s volyňskou tematikou.

Vzpomeneš si na první impulsy, které vedly k založení Youtube kanálu Volyňské kořeny?

Historie mě zajímala od mládí a rád jsem se ji učil nejen ve škole od učitelů, ale i sám z historických knih. S oblibou jsem také poslouchal své prarodiče, kteří mi vyprávěli zážitky, jež v mládí sami prožili. Byla to takzvaná novodobá historie, kterou mi svým častým vzpomínáním přiblížili. I proto jsem později začal intenzivně shánět a číst různé historické materiály. Některé z nich ale byly poplatné tehdejší době, takže jsem je musel mezi sebou různě konfrontovat, abych našel co nejobjektivnější pravdu. Ke správnému pochopení a porozumění historie mi pomohlo právě to tehdejší vyprávění mých prarodičů - pamětníků.

Kromě historie mě později v mládí zajímala také kamera. Tou jsem zaznamenával některé zajímavé události v naší rodině. Naučil jsem se tím trochu pracovat s kamerou, střihem a zvukem. Když jsem později ze zájmu chodil za pamětníky a poslouchal je, uvědomil jsem si, že bohužel postupně

odchází z našeho světa a že se jejich vzpomínky vytrácí. Že nám mladým časem nebude mít kdo o minulosti vyprávět. Že opět hrozí, že budeme v budoucnosti vystaveni výkladu historie, která bude vykládána tendenčně. Podle toho, jak se to bude v té chvíli někomu hodit. Ale nebude už s čím ji správně konfrontovat. V té chvíli se mi zrodil v hlavě nápad spojit dohromady dvě věci, které mám rád, tedy natáčení a historii. Napadlo mě, že budu natáčet výpovědi pamětníků a zveřejňovat je na platformě Youtube, která má také tu výhodu, že je globální a mohou ji sledovat lidé na celém světě.

Jaké byly začátky projektu?

Na začátku projektu jsem neznal moc pamětníků – rodáků z Volyně, se kterými bych mohl natáčet. Tehdy mi velmi pomohla paní Dagmar Dohnálková, která oslovila „mého“ prvního volyňského pamětníka, pana Jaroslava Moravce z Fulneku. Ten začátek nebyl ale vůbec jednoduchý. Pan Moravec byl velmi šikovný vypravěč a hodně mi při rozhovoru pomohl, přesto bylo pro mě toto první natáčení a následné sestřihání nahrávky opravdu průběžným kamenem. Po sestřihání a zveřejnění prvního medailonku na Youtube kanálu – Volyňské kořeny (mimochodem název projektu vymyslela paní Dohnálková), jsem panu Moravcovi přijel video osobně promítnout. Po shlédnutí videa jsme se na sebe společně podívali a věděli jsme, že se nám povedla hezká věc, na které můžeme s mírnými úpravami dále pokračovat. Neuběhla dlouhá doba a Dáša Dohnálková s paní Zdeničkou Novotnou, tehdejší předsedkyní Moravskoslezského regionu, mi pro natáčení domluvily naráz dalších asi pět pamětníků. Začali jsme tedy za nimi postupně jezdit, seznamovat se s nimi a natáčet jejich příběhy. Po další vlně zveřejnění medailonků na Youtube, se mi začali sami ozývat lidé napříč celou naší krásnou republikou s možnými kontakty na další a další pamětníky. Oslovil jsem Editu Langpaulovou a Romanu Havrdovou z Podbořan, které mi postupně pomohly s natočením dalších pamětníků. Z tohoto a ze Žateckého regionu mám asi zatím nejvíc nahrávek s pamětníky. Romana Havrdová mi připravila cestu ke třiceti z nich. V Olomouckém kraji mi paní učitelka Eva Henemanová pomohla s dalšími deseti pamětníky. Pak se mi ozval velký znalec

Volyňských Čechů ze Sřemi u Podbořan, pan David Herblich...

S jakými dalšími lidmi teď spolupracuješ?

Postupem času vznikl tým mých spolupracovníků, bez kterých bych práci na tomto projektu nikdy nemohl zvládnout tak dobře dělat. Jsou to: Romana Havrdová s Editou Langpaulovou, Dagmar Dohnálková se Zdeničkou Novotnou, Jaroslav Báča, Miroslav Hofman, Eva Henemanová s Vlastíkem Svítkem, Jolana Oertlová s Davidem Herblichem a Miroslavem Kučerou, Olena Bubela, Jan Pavlica s Liduškou Bačovskou a v neposlední řadě Jiří Burda, Ondra Hýbl a Karel Rozum. Všichni výše jmenovaní spolupracovníci jsou dnes moji milí přátelé. Mám u nich vždy připravené pro natáčení vhodné zázemí. U pamětníků mi takzvaně otevrou dveře a potom si společně s malým týmem jdeme pamětníka poslechnout. Díky nim se mi do dnešního dne podařilo napříč celou Českou republikou oslovit a natočit sedmdesát dva pamětníků. Určitou roli v projektu sehrál i můj tehdy desetiletý syn Honzík. Jednou jsem se ho zeptal, čím by chtěl být, a on mi na to odpověděl, že Youtuberem. Tehdy jsem mu řekl, ať na to zapomene, že by se měl spíš pořádně učit. No a teď Honzík učí mě, jak se na Youtube pracuje. V prvních chvílích, když můj nápad vznikl, mi pomáhal ho zhmotnit do fyzické podoby na internetu. Dodnes spolu občas konzultujeme moje nápady. Touto cestou se ho snažím zase já formovat, co se týče pohledu na historii nejen volyňských Čechů.

Co obnáší vytvoření takového jednoho medailonku?

Natáčení vždy předchází vytipování a oslovení pamětníka, kterého můj tým předem seznámí s projektem Volyňské kořeny. Po odsouhlasení možnosti natáčení mu předem moji kolegové předají koncept otázek, na které se budu při natáčení ptát. Jedná se o jednoduché otázky, mapující život pamětníkovy rodiny na Volyni a v Česku. Pak společně vybereme vhodný termín, kdy natáčení proběhne. A to je prakticky vše. Pak už se všichni, většinou u pamětníka doma, potkáme, já se mu představím a můžeme začít. Vždy po natočení medailonku se ještě doptáváme na původní dokumenty z Volyně, které si s dovolením pamětníka přímo na místě naskenujeme a později použijeme pro další projekt pana Miroslava Hofmana – www.volynaci.cz, který v současnosti zastřešuje paní Marcela Kordulíková (Ludvíková) a její tým.

Jaké je financování, nebo podpora projektu?

Projekt Volyňské kořeny podpořily spolky SČVP z Ústeckého kraje, Moravskoslezského kraje, z Vyškova a Brna. Dotaci poskytl Město Vyškov a firma UNIQUE Textiles, s.r.o., Fryšták. Podpora byla i od mých dobrých známých napříč celou republikou. Podstatnou část projektu Volyňské kořeny přesto financuji ze svých vlastních zdrojů.

Vzpomeň prosím na nejmotivnější setkání, příběhy....

Setkání s pamětníky jsou vždy krásná. Vypráví mi příběhy, jak já vždy říkám, NEobyčejné příběhy NEobyčejných lidí. Na konci natáčení se pamětníků zeptám, jak se při natáčení cítili. Všichni do jednoho mi řekli, že na kameru po krátké chvíli zcela zapomněli a že to byla velmi milá návštěva. Že si s námi hezky zavzpomínali a popovídali. Některé pamětníky navštěvuji při různých příležitostech i opakovaně a moc se na sebe těšíme. Je hezké, když se s „mými“ pamětníky také znovu setkám na různých setkáních členů SČVP, která pořádají jednotlivé regiony.

Jaké máš plány do budoucna, ať už v regionu Vyškov, nebo s Volyňskými kořeny?

Mým cílem jako předsedy pobočného spolku SČVP Vyškov je a bylo co nejvíce propagovat volyňské Čechy, jejich minulost a současnost. Pamětníci mi jeden vedle druhého říkají: „Dokud jsem se měl koho ptát, tak mě to nezajímalo. A dnes bych se chtěl na všechno zeptat, ale už nemám koho...“ Abych řekl pravdu, je to celkem těžké, ale musím si s natáčením pospíšet, protože pamětníci bohužel velice rychle odchází...

Mimo medailonky pamětníků – rodáků z Volyně také natáčím i další krátká videa. Jsou to videa z akcí, kterých se členové nemohli, například z časových důvodů, zúčastnit. Dále jsou to čtené volyňské povídky z pera válečné veteránky paní Jiřiny Zárecké – Suché, videorecepty z volyňské kuchyně a krátké reportáže z některých „našich“ vesnic na Volyni. S mými přáteli tak skládáme Volyňské puzzle, které je na jednom místě a kde si ho pohodlně mohou zájemci z celého světa najít a prohlédnout. Do budoucna se chci této myšlenky stále držet.

Možná právě teď čte tenhle rozhovor nějaký pamětník. Jak tě může oslovit?

Asi nejjednodušší cestou je oslovit předsedu Vašeho regionu, který mi na Vás kontakt předá. Případně mi můžete zavolat na číslo 606 661 080. Další kontakty na mě a na můj tým najdete na našich internetových stránkách www.scvp.eu.

Připravila: E. Langpaulová, foto: archiv S. Sabola

O nás, hrdých potomcích volyňských Čechů **Vzpomínka k 75. výročí reemigrace**

Srdce, duše, rozum, vzpomínky, to vše je lidský chod, který je veden silnou vůlí člověka. Od věku věků je to jen námaha života rozvázat uzel nenávisti závisť, pohrdání, neúcty, zloby, poroby, věčného plahočení - vše končí rozloučením, žádné poučení. Občas se člověk ocitne v bludném kruhu a neví, kde hledat vzpruhu, tak se obrací k Bohu. Všechny vymoženosti světa nutí člověka do věčného spěchu, přechytralého postoje a netuší vůbec, proč vznikla neděle.

Pro nás potomky volyňských Čechů a naše předky byla neděle klidový den. Brzy ráno vše živé na dvoře dostalo to své poctivé opatření, až potom přišel na řadu člověk. Tatínek se pečlivě oholil, my, jeho děti, jsme se na něho rády dívaly a čekaly, až nás mázne namydlenou štětkou po tváři. Byl to rituál a plno smíchu. Potom se oblékl do pečlivě vyžehlené košile a kalhot, moc mu to slušelo - tak ho viděly dětské oči. Maminka byla čistounká jako za škatulky, hlavně měla slušivou zástěrku a slušivý šátek, ten proto, aby jí při vaření nepřekážely její krásné husté vlasy. Pak začalo to voňavé vaření. Neděle prostě voněla čistotou rodičů i dětí. Slepíci polévka se vařila na kamnech zlehka a pozvolna, dlouze, to bylo umění. V troubě se peklo maso, vonělo zelí, vařily se sodové knedlíky, nebo bramborové. Zelí Volyňáci uměli ze všeho nejlépe. A karbanátky? Takové nikdo neuměl, jaká to byla dobrota! V neděli se nepracovalo a kdo to porušil, byl neznaboh. Maminka po obědě jela na shromáždění, tatínek odpočíval u četby a my děti měly své sváteční volno. Někdy se i lidi scházeli po domluvě, povídalo se, vzpomínalo na Volyň a my děti ani nemukaly, jak to vyprávění na nás působilo. Byly jsme jako pěny a poslouchaly to krásné i smutné povídání o životě v jiném světě, i o legráckách volyňáků.

Bývalo i vesele, až nakažlivě, nedělní pohoda měla zkrátka svůj řád. Škoda, že ten řád lidé už opustili. Bohužel v jejich neprospěch. Oni to zatím ale nevědí, že je to chyba. Ve všedních dnech vše probíhalo jako ve včelím úlu, nebo v mraveništi. Tatínek nám často vyprávěl a poučoval nás o těchto malých, nepatrných, pracovitých tvorečkách. Že bychom si z nich my lidé měli brát příklad, ne jim ubližovat. Dny všední byly skromné, nenáročné, vařila se jídla jednoduchá, ale chutná a zdravá. Byla to třeba nastavovaná kaše, jahelník, široké nudle se zelím a škvarky, slanečky, pirohy, škubánky, šťouchané brambory s cibulkou a kyselou okurkou. Ovšem takto boršč, bať, jak se taky říkalo, buráčkový z červené řepy a šťovíkový ... To nemělo chybu. Vzal se k tomu chléb, a to se člověk tak zasytil a najedl i dobře pochutnal, to byla dobrota. Ve všedních dnech se neponocovalo zbytečně, protože se ráno opět brzy vstávalo, spánek byl důležitý. Někdy pro nás děti bylo připravené překvapení, maminka nám ušila šatičky nebo halenku, jindy sukýnku. Byly jsme dvě, a tak šila vše stejné. Kdy a jak to pracně dělávala, to jsme netušily. Radost to bývala ale veliká. A tatínek zase býval pohádkář, krásně vyprávěl pohádky. Třeba tu, jak sem tam potkal zajíčka, který prý na něho čekával u cesty, a ptal se na nás, jestli jsme obě poslušné, a něco nám poslal na zub. To jsme se obě nemohly dočkat, co nám zajíček posílá. Vůbec nám nevadilo, že to byla tatínkova svačina poctivě rozdělená pro obě. Když přišel z práce, už jsme se ptaly, jestli potkal zajíčka a co povídal. Tatínek to s námi zkrátka uměl a my jsme obě, já a sestra Maruška, prožívaly dětské štěstíčko a pýchu, že tatínek umí mluvit se zvířátky.

Co víc říct? Snad tolik, že jsme se setrou potomci volyňských Čechů, kteří spoustu let mlčeli a nesli svůj "volyňský" osud, ať ve válce, či míru, nepředstavitelně statečně, škoda, že se tak o nás málo ví. Neboť své pravé češství měli ve své duši a nikdy se mu nezpronevěřili.

Text: Vlasta Niebauerová - Čurdová

Kniha generála Masopusta

Vychází kniha vzpomínek generál-majora Ing. Miloslava Masopusta s názvem „Cestami válečnými i mírovými“. Publikaci, na které se autorsky podílel pan PhDr. Jan Valíček, vydává Československá obec legionářská v rámci jejího projektu Péče o válečné veterány – s podporou Ministerstva obrany ČR a s finančním přispěním Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel. Slavnostní představení knihy pana generála Masopusta a pana Valíčka se uskutečnilo 25. května 2022.



Setkání kupičovských v Krásném Dvoře

My, Kupičovští rodáci a jejich potomci z Krásného Dvora a blízkého okolí jsme se krátce sešli 6. 5. 2022 na náměstí v Krásném Dvoře u pomníku padlých ve 2. světové válce. Sešlo se nás sešlo jen devět, ale i tak jsme se radovali z usmívajícího se sluníčka a možnosti krátce posedět a popovídat si. Věnc jsme zavěsili do stojanu a zapálili svíčku. Na pomníku byla též položená kytice od Československé obce legionářské. V těchto dnech jsme si připomínali dny osvobození Československa. Nelze zapomenout na své blízké, kamarády, sousedy, jež vstoupili do 1. československého armádního sboru – Svobodovy armády, kteří položili své životy za osvobození vlasti. Čest jejich památce.

Text a foto: Anna Pastorová (Fialová)

Vernisáž výstavy v Chomutově

Dne 23. 4. 2022 ve 13 hodin proběhla v Hlavní budově Oblastního muzea v Chomutově vernisáž výstavy Volyňští Češi. Výstava přibližující život na Volyni byla připravena ve spolupráci SČVP Chomutov, ČsOL Žatec a vedoucím kurátorem Mgr. Jiřím Kopicou, který je také potomek volyňských Čechů pocházejících z Dembrovky. Po přivítání hostů paní ředitelkou muzea Mgr. Markétou Prontekrovou se úvodního slova ujal předseda chomutovského regionu SČVP pan Jaroslav Báča. Poté předal slovo předsedkyni ČsOL Žatec paní Mgr. Danuši Manové, která seznámila hosty s členěním výstavy. Jsou zde vystavené hlavně trojrozměrné předměty rodiny Fialů, pana Báči, paní Manové, paní Hasilové. Dále je tu vitrína s medailemi udělenými Antonínu Matysovi, který bojoval v 1. čs. armádním sboru v kulometné rotě pod vedením ppor. Arnošta Steinera jako obsluha těžkého kulometu Maxim. Jsou tu například ruční práce - svatební dar rodiny Tomešů. Na stěnách výstavní síně jsou rozmístěné klipy. Jeden z nich je o nadporučíci Naděždě Brůhové, která sloužila jako spojačka v 1. československém armádním sboru u I. brigády. Na dalších klipech jsou stručné informace týkající se například: škol, hasičů, kultury, Sokola, zemědělství, řemesla a průmyslu a II. světové války. Text je bohatě proložen dobovými fotografiemi. Závěrem výstavy byli hosté obdarováni drobným občerstvením doplněné o napečené koláčky od paní Vetýškové, velikonoční tvarohovou paschou od paní Manové a ochutnávkou čtyř druhů vína a medoviny vlastní výroby od pana Báči. Výstava potrvá do 25. 6. 2022.

Text: Radka Vetýšková, foto: Jaroslav Báča



Výstava fotografií v muzeu v Krnově

V době od 1. dubna do 22. května 2022 se v krásných prostorách Městského muzea Krnov ve Flemmichově vile konala výstava pod názvem „Krajané z Volyně v okolí Glubczyc“. Jedná se o výstavu historických fotografií ze života našich sousedů z Volyně, kteří nyní žijí v Hlubčickém okrese. Fotografie pro výstavu zpracoval pan dr. Arkadiusz Szymczyna, autor "Alba glubčických rodin", ve kterém jsou i články o volyňských Čechách a jejich fotografie. Kresovjané, jak si Poláci z Volyně říkají, věnují volyňským Čechům ve svých publikacích velice sympatickou pozornost.

V sobotu 7. května se uskutečnilo při příležitosti této výstavy setkání volyňských Čechů a jejich potomků a přátel, kterého se za polskou stranu zúčastnilo 8 lidí z Glubczyc v čele s Edwardem Wołoszynem a Kaziměrem Naumczykem. Dále zde byli i hosté z jiných regionů SČVP, například z Vyškova, ale hlavně členové z našeho Moravskoslezského regionu. Velice srdečně všichni přivítali Tatjanu Litvinu, předsedkyni sdružení volyňských Čechů v Rovně, která v současné době žije a pracuje v Ostravě.

Setkání proběhlo ve velice milé atmosféře, velký dík patří paní ředitelce Mezerové z krnovského muzea za možnost uspořádání této výstavy a hlavně našim členkám, Liduše Čajanové a Aničce Vyhliďalové, které setkání zorganizovaly a připravily pro všechny i bohaté občerstvení. Po prohlídce výstavy si všichni přítomní rádi popovídali a zavzpomínali při skleničce vína nebo u podávané kávy. Samozřejmě jsme si s polskými přáteli slíbili, že se zase budeme snažit potkat, nejspíše na naší tradiční akci v Suchdole nad Odrou.

Myslím, že všichni byli s spokojením a odcházeli domů s pocitem, že se setkali s přáteli a využijí každé další příležitosti, aby se mohli sejít znovu. Za mě je toto jeden z cílů našeho sdružení, umožnit našim členům a jejich rodinám tato setkávání s krajanem z Volyně na různých akcích, poznávat život našich předků a navazovat nová přátelství.

Text: Dagmar Dohnálková, foto: Stanislav Sabol



Ocenění česko-polské spolupráce

V sobotu 9. 4. 2022 v Čenstochové, na Celostátním setkání svazu „kresowianů“ z celého Polska, byla v úvodním proslovu jejich prezidenta také oceněna spolupráce pobočky z Glubczyc a českých Volyňáků ze sousedního Moravsko-slezského kraje.

V Polsku je celkem 58 poboček tohoto svazu, obdobného jako naše „Sdružení volyňských Čechů a jejich přátel“.

Tato oficiální spolupráce se datuje již od roku 2010 a týká se mnoha společných kulturních aktivit.

Program byl obohacen o hudební vystoupení, koncert i účastí na mši sv. v čenstochovské bazilice P. Marie, která byla mimo jiné věnována také prosbě za mír na Ukrajině a byla zde vyjádřena solidarita s trpícími ruskou agresí.

Text: Mgr. Ludmila Čajanová



Edvard Beneš a volyňští Češi

K 75. výročí výročí reemigrace

Edvarda Beneše známe především jako jednoho z architektů Československa. Vedle T. G. Masaryka a M. R. Štefánika byl jednou z klíčových postav zahraničního odboje v době první světové války a následně byl vnímán jako jeden z autorů zahraniční politiky meziválečného státu a od roku 1935 i její prezident a hlava odboje z doby druhé světové války. Volyňští Češi však v tomto politikovi vidí víc.

Každého, kdo přijde v Žatci na Kruhové náměstí, upoutá socha Edvarda Beneše, která zde byla před časem instalována péčí volyňských Čechů na památku nejen 60. výročí reemigrace, ale také jako vyjádření vděčnosti vůči tomuto politikovi a druhému československému prezidentovi, kterou má vůči němu tato skupina již po generace vypěstovanou. Benešovi v tomto narativu vděčí především za otcovský přístup a návrat do vlasti.

Obnova poválečného státu nebyla po květnu 1945 jednoduchá. Sám Beneš již za druhé světové války naznačoval, že to nebude lehké, ale později prohlásil, že realita předčila jeho očekávání.

Likvidace válečných škod, znárodnění, ale i odsun německého obyvatelstva, to vše byly události dokreslující tehdejší pohnutou realitu.

Československá vláda hledala v té době náhradu za sudetské Němce. Ztráta více jak dvou milionů obyvatel usídlených především v pohraničí nešla jen tak přehlédnout a nebylo možné si říci, že se nic neděje. Do pohraničí se vraceli vyhnaní občané z doby před válkou, ale také řada lidí z vnitrozemí. Ani to však nestačilo.

V rámci hledání se rozhodla tehdejší politická reprezentace oslovit české a slovenské krajanů z celého světa. Vznikla náborová akce, která vyjádřena slovy „Vlast vás volá“, měla za cíl přesvědčit co nejvíce krajanů k návratu do staré vlasti. Československá pošta dokonce vydala sérii poštovních známek oslavujících návrat těchto krajanů.



Prezident Edvard Beneš s manželkou Hanou Benešovou při návratu z exilu.

A Edvard Beneš podobně jako celá řada dalších reprezentantů znovuoobnovené republiky rovněž několikrát na toto téma promluvil, když vítal přistěhovalce a děkoval jim za jejich službu vlasti.

Vedle maďarských, polských, rakouských, rumunských a dalších krajanů byli klíčovou a vlastně i největší skupinou volyňští Češi. Myšlenka jejich reemigrace měla svůj delší vývoj. Uvažovalo se o ní již před válkou a především v době války. Jejich situace na Volyni totiž nebyla vůbec jednoduchá. Doby carské říše, kdy Češi osidlovali toto území na základě pozvání cara, byly již dávno minulostí. Romanovská carská říše neexistovala. Část území po první světové válce připadla Polsku a část zůstala nově vzniklému Sovětskému svazu. Situaci navíc následně zkomplikovaly události druhé světové války, které posílily touhy po návratu do staré vlasti

V Pamětním listu Volyňských Čechů určeného Edvardu Benešovi z válečné doby je toto přání jasně formulováno: „Naším velikým přáním a s tím se obracíme k Vám, pane prezidente, je, aby po znovudobytí státní a národní samostatnosti našeho národa dostalo se nám plné možnosti vrátit se na rodnou půdu, odkud jsme vyšli.“

Hned po osvobození došlo v tomto ohledu k jednání mezi československou a sovětskou stranou. Naše vláda poukazovalo na to, že se jedná přibližně o 45 až 50 tisícovou skupinu obyvatel, kteří se ve velké míře zúčastnili bojů proti nacistickým okupantům a z nichž určitá část dokonce položila své životy (uvádělo se až 7 000 obyvatel).

Nakonec se přesun podařilo zrealizovat, a jak napsal Josef Toman, jeden ze spisovatelů a básníků z této skupiny: „Naplnila se naše touha a vracíme se do ráje“, tj. do původní vlasti. Vyjádřil to ve svých básních, kde mimo jiné napsal: „Tři čtvrti století v cizině žijem o chleba pro děti těžce se bijem... Tři čtvrti století čas není krátký... Má vlasti vezmi si své děti zpátky“. Byla to samozřejmě básnickova nadsázka. Realita byla v mnohém velmi rozdílná, ale z návratu se bezesporu těšili.

Jejich poválečná situace byla komplikovaná především tím, že řada těchto volyňských Čechů přicházela do osvobozené vlasti v souvislosti s příchodem osvobozeneckých jednotek. Jejich rodinní příslušníci ale zůstávali na Volyni a jejich příjezd se odkládal a protahoval. Vojáci se snažili na nejrůznějších



Známky, propagující návrat českých emigrantů do vlasti.

místech v této věci intervenovat. Jedno z míst, kde se tyto přímlyvy mohly uplatnit, byla přirozeně i prezidentská kancelář a samotný prezident.

Benešův zdravotní stav v té době již nebyl dobrý, a tak dosáhnout přijetí u prezidenta nebylo snadné. Jednou z takových příležitostí bylo i poválečné setkání zahraničních vojáků v březnu 1946.

Prezident vyslechl jejich prosby, ale nemohl jim při nejlepší vůli dát konkrétní odpověď. Jednání se sovětskou stranou byly komplikované a výsledek byl v nedohlednu. Někteří vojáci se cítili být neurčitostí prezidentových slov zpočátku zklamáni.

Otázkou je, co bylo přesně důvodem těchto průtahů. Jedním z nich mohla být i ta skutečnost, že sovětská strana si nepřála návrat těchto lidí před volbami v květnu 1946. Jejich zkušenosti se sovětskou stranou by znamenala nevýhodu pro československé komunisty v předvolebním boji. Jednání trvala již devět měsíců. Ve hře nebyl jen osud těchto Čechů, ale celá řada dalších otázek a problémů. Vzájemné vztahy přes všechny proklamace o lásce a vzájemném bratrství nebyly jednoduché.

V tomto okamžiku si však prezident republiky uvědomoval vážnost celé situace a napsal osobní dopis J. V. Stalinovi datovaný 23. března 1946. Touto formou se vždy vyjadřoval naléhavý zájem na řešení sporných otázek. V dopise uvedl, že spolu s generálem Svobodou již za války přislíbil těmto lidem návrat do osvobozené vlasti. Volyňští Češi tento dopis považují za zásadní předěl v těchto jednáních. Stalinovi totiž Beneš mimo jiné naznačil, jak se jednání neuvěřitelně vlečou. Toto gesto, a v jistém ohledu můžeme říci, že bylo odvážné, přineslo své výsledky. Následně totiž došlo k posunu k jednání a v červenci 1946 byla v této věci podepsaná dohoda, kterou za československou stranu podepsal tehdejší vyslanec Jiří Horák. Reemigrace se dle smlouvy měla uskutečnit na zásadě úplné dobrovolnosti a celou akci měla řídit šestičlenná smíšená československo-sovětská komise se sídlem v Moskvě. Vedoucím komise za čs. stranu byl gen. Jindřich Bejl.

Příchod krajanů z Volyně se tak mohl uskutečnit. Volyňští Češi si uvědomovali zásluhy prezidenta republiky na jejich příchodu. Obraceli se na něj s nejrůznějšími žádostmi. Zpočátku se jednalo o realizaci jednotlivých transportů. Ve svých dopisech popisovali těžkosti, se kterými se potýkali. V jednom z telegramů z konce března 1947 s například stěžovali, že jejich transport stojí již několik dní na nádraží ve Frývaldově a celá cesta, jak se dozvídáme z telegramu, trvala 19 dní. Navíc nebylo jasné, kdy dojde k vyložení vagónů a



Kresba z letáku, který propagoval návrat volyňských Čechů domů.

ubytování nově příchozích. Jejich tón byl velmi naléhavý a poněkud přeceňoval možnosti prezidenta republiky v moderním státě. Volyňští Češi se tehdy na něj dívali tak trochu jako na laskavého panovníka, který může věci změnit. Doslovně psali, aby dal příkaz a oni dostali obec, kde by se mohli ubytovat. To samozřejmě nemohl udělat. Nicméně prezidentská kancelář se nechávala informovat prostřednictvím tehdejšího ministerstva sociální péče o průběhu transportů a tento zájem přispěl k vyřízení celé věci. Později žádali o to, aby mohli zůstat pohromadě a aby nebyly rozdělováni, případně se na prezidenta republiky obraceli se žádostmi o přijetí poskytnutí článku do časopisu Věrná stráž, setkání atd. Následně mu děkovali za „otcovskou lásku a uskutečnění reemigrace.“ S řadou volyňských Čechů se také Edvard Beneš setkal při udělování vyznamenání za statečnost v době druhé světové války.

S ohledem na prezidentův zdravotní stav však setkání ubývalo. Navíc přišel také únor 1948 a následný Benešův odchod z úřadu. Jméno Edvarda Beneše se távalo postupně tabu. Komunisté se čím dál tím více k Benešovi vyjadřovali pohrdavě, anebo o něm mlčeli. I když i oni mu vděčili za mnohé. Jméno Edvarda Beneše však volyňští Češi nezapomněli a svědčí o tom i činnost jejich spolků a vzájemná spolupráce se Společností Edvarda Beneše po roce 1989.

Text a výběr fotografií:
PhDr. Michal Pehr, Ph.D.

Příspěvky na tisk k leden - duben 2022



Region ŽATEC

Viktor Martínek 300 Kč, Bohumila Sulovská 200 Kč, Helena Konopásková 200 Kč, Ing Miroslav Kadavý 500 Kč

Region CHOMUTOV

Eva Krausová 500 Kč

Region ŠUMPERK

Slavěna Eliášová 200 Kč

Region PRAHA

Ing. Antonín Janata 500 Kč, Ing. Šárka Horská 1 000 Kč, Marie Krejčová 300 Kč, Evžen Altmanová 300 Kč

Region KARLOVY VARY

Larisa Zábranská 300 Kč

Region TEPLICE

Irena Chynová 350 Kč, Jaroslav Efler 100 Kč, Vlasta Holmanová 100 Kč, Antonie Janečková 200 Kč, Jaroslava Semeňáková 100 Kč, Bohumila Jelínková 300 Kč, Miloslav Tesař 100 Kč, Miroslav Valoušek 100 Kč

Region LITOMĚŘICE

Gabriela Toullová 300 Kč, Milada Maryšková 200 Kč, Renata Hyngarová 200 Kč, Vladimíra Huťáková 300 Kč, Jiří Hendrych 1 000 Kč, Jaroslav Pilný 2 000 Kč, Anna Ederová 200 Kč, Helena Lehnerová 200 Kč, Václav Balcar 200 Kč, Josef Flandera 200 Kč

Region CHEB

Božena Vetišková 1 000 Kč, Jaroslava Kusniaková 250 Kč

Region OLOMOUC

Jiřina Cáhliková 500 Kč

Region FRÝDLANT

Věra Melišková 300 Kč, Antonie Zdražilová 200 Kč, Libuše Hanzlová 200 Kč, Alžběta Nová 500 Kč

Region BRNO

Marie Salajková 200 Kč, Zdeňka Procházková 200 Kč, Alžběta Bezděková 200 Kč, Eleonora Jaitnerová 250 Kč, Miroslava Keprtová 100 Kč

Region DOMAŽLICE

Marie Kocurová 300 Kč

Region VYŠKOV

Marie Lusková 200 Kč, Miloš Bačovský 200 Kč

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

V červnu slaví paní **Libuše Janková**, nar. Martinovka, bytem Krnov - 80 let; paní **Jiřina Zindlerová - Kopecká**, nar. Janovka, bytem Pustějov - 81 let; paní **Slavěna Procházková - Krušinová**, nar. Dembrovka, bytem Krnov - 82 let; paní **Jaroslava Suchomelová - Jurčáková**, nar. Vsetín, bytem Nový Jičín - 88 let; pan **Vladislav Mareš**, nar. Mstětín, bytem Studénka - 88 let; a paní **Jiřina Kimlová - Špačková**, nar. Krupá - Hranice, bytem Studénka - 89 let.

V červenci slaví pan **Miroslav Kabát**, nar. Mstětín, bytem Šenov u Nového Jičína - 87 let.

Všem jubilantům přejeme dny plné zdraví, vitality, pohody, radosti, optimismu, spokojenosti a také štěstí.

Region BROUMOV

V červenci oslaví 75 let pan **Václav Ledvina** ze Zaječic. Václave přejeme Ti do dalších let hlavně dobré zdraví, štěstí a veselou mysl. Vedení regionu.

Region LITOMĚŘICE

V červnu slaví 81 let **Urbánková Helena** z Kvasilova, 83 let **Doležalová Ludmila** z Litoměřic, 85 let **Hořejší Pavel** z Mirohoště, 85 let **Kuklová Jiřina** z Kvasilova.

V červenci slaví 55 let **Ing. Pánek Petr** z Malého Omelaniku, 70 let **Ing. Riedl Karel** z Bocánovky, 80 let **Mgr. Švihlíková Anna** z Českého Boratína, 85 let **Šebesta Vlastimil** z Ládovky. Oslavencům srdečně gratulujeme.

Region TEPLICE

V měsíci červnu oslaví krásné 89. narozeniny paní **Antonie Janečková**, rozená Škrancová, rodačka z Novostavců, nyní v Domově seniorů v Bystřanech u Teplic.

V červenci pak oslaví 84. narozeniny paní **Emilie Raichlová**, rozená Vaníková, rodačka z Bojarky, nyní

bytem v Teplicích. Oběma jubilantkám, které jsou nám příkladem životního optimismu, přejeme hodně zdraví a elánu do dalších let.

Region ŠUMPERK

V červnu 2022 oslaví 85 let pan **Mstislav Pospíšil** ze Šumperka, 70 let paní **Irena Sedláčková** z Bludova, 82 let paní **Emílie Souralová** z Vikýřovic, 78 let paní **Jiřina Žáková** z Velkých Losin.

V červenci oslaví krásných 90 let paní **Lydie Purová** ze Šumperka, 65 let pan **Josef Pospíšil** z Nového Malína, 84 let paní **Anna Foglová** ze Šumperka, 82 let paní **Vlasta Tomášková** ze Zábřeha.

Všem oslavencům blahopřejeme.

Region PRAHA

V červnu oslaví 85 let **Rostislav Kaufman** z Malované, nyní Náchod, 80 let **Alena Podaná** z Mirohoště, nyní Praha.

V červenci oslaví 88 let **Anna Karmazinová** z Kyjeva, nyní Praha, 85 let **Oldřich Šafařík** z Košice, nyní Kamýk n. /Vltavou, 82 let **Vladimír Kekrt** z Lucku, nyní Praha.

Všem jubilantům srdečně blahopřejeme a přejeme do dalších let zdraví a životní pohodu.

Region VYŠKOV

V dubnu oslavila 60 let **Brunclíková Alena**, bytem Ruprechtov.

V červnu slaví 75 let **Künová Ludmila**, bytem Vyškov. Přejeme všechno nejlepší a k přání se připojují i členové regionu.

Region CHOMUTOV

V červnu oslaví 87 let paní **Helena Jančarová** z Boromel bytem Jirkov, 65 let paní **Mgr. Ludmila Kopecká** z Jirkova, 55 let paní **Eva Krausová** z Jirkova, 89 let paní **Stanislava Lebedová** ze Sofievy, nyní Chomutov, V červenci oslaví 84 let paní **Emílie Stieberová** z Bojarky, nyní Blov u Kadaně. Srdečně gratulujeme a přejeme hodně zdraví a štěstí.



Region ŽATEC

V červnu slaví 91 let p. **Věra Balahurová** z Rovna, nyní Žatec, 96 let p. **Jaroslava Borovská** z Volkova, nyní Cheb-Podhrad, 86 let p. **Božena Dobešová** z Újezdů, nyní Chomutov, 81 let p. **Jiří Fencka** z Michajlovky, nyní Chomutov, 75 let p. **Mgr. Alla Finkousová** ze Zdobunova, nyní Žatec.

V červenci oslaví 81 let p. **Eugenie Arvajová** z Českého Volkova, nyní Líštany, 70 let p. **Marie Kadavá**, nyní Liběšice, 75 let p. **Helena Kadlecová**, nyní Žatec, 92 let p. **Kamila Ondrová** z Novokrajeva, nyní Žatec, 89 let p. **Libuše Šplíchalová** z Kupičova, nyní Louny, 82 let p. **Ing. Ludmila Štěchová** z Újezdů, nyní Žatec, 82 let p. **Věra Turšnerová** z Kvasilova, nyní Ličkov, 86 let p. **Věra Vojarová** z Ledochovky, nyní Postoloprty, 84 let p. **Libuše Vraná** z Čes. Volkova, nyní Lipno. Srdečně gratulujeme a přejeme hodně zdraví a štěstí a spokojenosti.

Region DOMAŽLICE

V červnu oslaví 82 let **Ing. Slavomír Lokvenc** z Ivaniče, nyní Horšovský Týn a 94 let paní **Božena Pěnkavová** z Miluše, nyní Vysoká Libyně. V červenci oslaví 80 let pan **Josef Janeček** z Okolku, nyní Kdyně. Přejeme životní pohodu a pevné zdraví.

Region TACHOV

V červenci oslaví narozeniny - 86 let paní **Alžběta Michlová** z Olšanky, nyní z Tachova a pan **Kamil Sedlák** z Antonovky oslaví 50 let.

Oběma jmenovaným jubilantům přejeme do dalších let pevné zdraví, štěstí a rodinnou pohodu.

Region PODOŘANY

V červnu a červenci oslaví narozeniny: paní **Jiřina Hovorková** z Podcurkova, dnes Velká Černoc 93 let, paní **Alla Křížová** ze Zdobunova, dnes Podbořany 80 let a pan **Jaroslav Šulc** z Kupičova, dnes Podbořany 83 let.

Všem oslavencům, i těm, kteří zde nejsou uvedeni, přejeme hodně štěstí, zdraví a životní pohody.

Region MOHELNICE

V červnu oslaví 83 roků **Košťál Zdislav** z Lipiny, dnes Mohelnice, 84 roků **Ing. Olga Došelová** z Chomoutu, nyní Bohdaneč.

V červenci slaví 90. narozeniny **Božena Machová** z Martinovky, nyní z Loštic. Všem našim jubilantům přejeme pevné zdraví.

Region BRNO

V červnu oslavuje 93 let **Vladimír Odstrčil** ze Straklova, nyní Rakovník, 90 let **Marie Pechalová** roz. Holická ze Sergejevky, nyní Brno, 80 let **Viktor Hurt** z Hlinska, nyní Brno, 65 let **Drahomíra Volfová** z Němčiček.

V červenci oslaví 92 let **Zdena Dufková** roz. Zelená z Nivy Hubinské, nyní Loděnice, 82 let **Jiří Šimonek** ze Sienkiewičovky, nyní Brno, 80 let **Oldřich Matátek** ze Straklova, nyní Prušánky.

Všem jubilantům přejeme pevné zdraví a životní pohodu do dalších let.



NAŠE ŘADY OPUSTILI

Region CHOMUTOV

Dne 14. 4. 2022 zemřel ve věku nedožitých 87 let pan **Vladimír Anděl** z Omelanštiny naposledy bytem Jirkov. V únoru 2022 zemřela ve věku 92 let paní **Emílie Pelcová** z Verby, naposledy bytem Klášterec nad Ohří. Upřímnou soustrast za region vyjadřuje Jaroslav Báča.

Region ŠUMPERK

S hlubokým zármutkem oznamujeme, že dne 12. 3. 2022 nás po těžké nemoci opustil v nedožitých 71 letech **Ing. Bohuslav Sršeň**. Čest jeho památce. Upřímnou soustrast zarmoucené rodině. Za region Dana Pospíšilová

Region LITOMĚŘICE

Ve věku 95 let zemřela **Marie Stanislavská** z Teremna, posledně bytem Polepy. Upřímnou soustrast rodině věnuje Daniela Zelenková, jednatelka.

Region MOHELNICE

Dne 23. 3. 2022 zemřela ve věku 90 let naše dlouholetá členka paní **Antonie Pešová** z Hrušvice. Celé rodině přejeme upřímnou soustrast.

Region ŽATEC

Dne 23. 3. 2022 zemřela ve věku 93 let paní **Irena Hanušová** pocházela z Omelanštiny, naposledy bytem Žatec. Upřímnou soustrast rodině za region Žatec vyjadřuje Slávka Černá.



Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Rožtylská 1, 225 95 Praha. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílajte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, tel: 728 351 726, e-mail: m.necasova@seznam.cz. Děkujeme.

Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Číslo vydání 3/2022. Šéfredaktorka: E. Šebesta Langpaulová. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu: zpravodajscvp@seznam.cz nebo na E. Šebestová, Mukoděly 54, 441 01 Vroutek. Tiskne: MH Tisk, Bubenská 43, 170 00 Praha 7 Holešovice. Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod ev. č.: MK ČR E 5901. Termín pro zaslání příspěvků do č. 4/ 2022 je 29. 7. 2022. Www.scvp.eu. Toto číslo vyšlo 30. května 2022.